

Kaikki alkoi siitä, kun muutin äitini kanssa Suomeen melkein puolitoista vuotta sitten. Ja siihen liittyy äitini ja alkoholisti-isäni ero ja se tosiasia, että äiti sai päähänsä, että elämä Suomessa olisi parempaa kuin kotimaassamme Venäjällä. Niinpä hän tutustui suomalaiseen mieheen, meni naimisiin ja täällä me nyt olemme. Suomessa. Helsingissä, tarkalleen ottaen. Nimeni on Dimitri Voronov. Olen viisitoistavuotias ja muuttomme seurauksena en tiedä mitä tekisin elämälläni. Asun alueella, jolla on outo nimi. Olen huomannut että Suomessa kaikilla paikoilla on oudot nimet. Pukimäki. Kun kuulin äidiltä, mitä se tarkoittaa, minun teki mieli purskahtaa nauruun. Mutta en vain enää kykene nauramaan. Muuttomme jälkeen mikään ei oikein ole ollut hauskaa. En käsitä, miksi äiti teki tämän minulle. Kyllähän hänellä on helppoa kun hän on valmistunut suomen kielen opettajaksi kotikaupungissamme Petroskoissa. Mutta minä tuskin osaan kertoa nimeäni suomeksi. Käsitän kyllä, ettei äiti voinut jättää minua isäni huostaan, kun hän ryyppää jatkuvasti eikä ole välittänyt minusta tuon taivaallista sitten... No, ikinä. Minulla on myös muita sukulaisia: mummi ja ukki ja setäni. Mutta ei äiti voinut jättää minua heillekään. Isovanhemmat ovat jo vanhoja, yli seitsemänkymppisiä kumpikin ja setäni, vaikka onkin tehnyt paljon vuokseni, ei kuitenkaan voi ottaa minusta täyttä vastuuta, sillä hän on nykyään työtön. Kaupunkimme on köyhtynyt rajustikin viime vuosien aikana, jonnekin ne rahat ovat vain kadonneet. Karjalan tasavalta on korviaan myöten veloissa. Netissä törmää joskus arvosteleviin kommentteihin siitä, että hallitus on varastanut rahat. Suurin osa ihmisistä kuitenkin kannattaa hallitustamme ja presidentti Putinia. Hänestä ei ikinä kuule mitään pahaa virallisissa tiedotusvälineissä. Mutta palatakseni aiheeseen, en kuitenkaan käsitä, miksi äidin oli pakko muuttaa toiseen maahan. Hän ei hetkeäkään ajatellut, miten vaikeaa minun olisi sopeutua tänne. En osaa kieltä, en tiedä mitään tavoista tai kulttuurista ja täällä Suomessa asioita ei hoideta samalla tavalla kuin meillä Venäjällä. Esimerkiksi koulujärjestelmä. Ilmeisesti täällä on vain yhdeksän luokkaa ja sitten täytyy vaihtaa koulua. Äiti oli yrittänyt selittää sitä minulle, mutta se tuntui minusta turhan monimutkaiselta. Meillä Venäjällä on yksitoista luokkaa peruskoulussa ja sen jälkeen mennään yliopistoon tai ammattikorkeakouluun. Helppoa. Toisin kuin täällä. Minä jouduin johonkin taitamattomien luokkaan. Siellä opiskellaan pääosin suomea eikä siitä tule minulla mitään. Tämä kieli on niin outo... En usko, että koskaan opin puhumaan sitä. Kielet eivät ole ikinä olleet vahvinta aluettani. Opiskelin siinä luokassa vuoden verran ja yllättäen tänä syksynä minut lähetettiin kokonaiseksi päiväksi suomalaiseen luokkaan. Se oli hirveää. Kenenkään on turha väittää, että se meni hyvin ensimmäiseksi kerraksi tai muuta sellaista. Tiedän, että olin luokan tyhmin oppilas. Ja puolen vuoden päästä, nyt jo reilun kuukauden päästä, minun oli tarkoitus siirtyä kokonaan sille luokalle. Ei, siitä ei tule mitään. Tajusin sen jo silloin. Muistan sen päivän liiankin hyvin, vaikka mielelläni olisin unohtanut sen. Siitä on nyt jo melkein puoli vuotta, mutta yhtä hyvin se olisi voinut tapahtua hetki sitten. Tulin kouluun hyvissä ajoin ja etsin luokan, jossa yhdeksäsluokkalaisilla oli ensimmäinen tunti: matematiikkaa. Jäin seisomaan oven eteen. Kun tulevia luokkalaisiani sitten alkoi saapua vähitellen paikalle, he tuijottivat minua kummissaan, jopa vihaisesti. Menin luokkaan viimeisenä ja ainoa vapaa paikka, joka oli jäljellä, oli opettajanpöydän edessä. Aloin kävellä siihen suuntaan, mutta silloin joku poika kamppasi minut ja melkein lensin naamalleni. Koko luokka räjähti nauruun. Opettaja, joka oli juuri kirjoittamassa jotain taululle, kääntyi ja hänen katseensa pyyhkäisi kaikkien meidän ylitse. Nauru hiljeni hetkessä ja kaikki keskittyivät näyttämään siltä, etteivät olleet osallisena mihinkään. Sillä tavalla. - Mitä tapahtui? Sen kysymyksen tajusin. Kaikki olivat hiljaa. Minä olin raivoissani. Mikä heitä vaivaa? Pääsin paikalleni ja istuuduin. - Oletko sinä Dimitri? – opettaja kysyi. Nyökkäsin. Kunpa hän ei kyselisi enempää, kunpa hän ei saisi minua vaikuttamaan idiootilta, kun en osaa puhua suomea. - No niin, luokka. Tässä on Dimitri ja hän

on integroitumassa meidän luokkaan. Mahtavaa. Tajusin ehkä puolet. Hän ainakin esitteli minut luokalle. Ja jotain muuta. Tunsin, kuinka katseet porautuivat lävitseni. Tunnilla yritin näyttää mahdollisimman huomaamattomalta, mutten onnistunut siinä kamalan hyvin, sillä opettaja kysyi minulta kysymyksen, johon en osannut vastata. Se tuntui minusta jotenkin kamalan väärältä. Tiesin vastauksen, olen aina ollut hyvä matematiikassa, mutta en osannut selittää, miten vastaus saadaan. Niinpä minun ei auttanut muu kuin pudistaa päätäni ja kuunnella, kuinka luokassa kuiskailtiin minusta. Välitunnilla menin seisomaan yksin koulun pihan laidalle, jonkun puun varjoon. Minun ei tehnyt mieli jäädä seuraavalle tunnille ja harkitsin jo karkaamista kun näin viiden pojan ryhmän kävelevän minua kohti. He huusivat minulle jotain, mitä en ymmärtänyt. He kerääntyivät ympärilleni ja tönivät minua. Yritin päästä pois, mutta olin pienempi kuin kukaan heistä. Minulle ei jäänyt muita vaihtoehtoja kuin käyttää samoja keinoja kuin he. Mielestäni se, mitä tein ei ollut väärin, sillä minulla ei oikeastaan ollut muuta keinoa päästä vapaaksi. Löin yhtä heistä leukaan niin että hampaat kalahtivat. Hän ei ollut odottanut sitä ja hämmennyksen hetkellä työnnyin hänen ohitse ja pakenin. Lähdin kotiin. Heti kun olin päässyt pois koulunpihalta, pistin juoksuksi ja ehdin kotiin muutamassa minuutissa. Avasin oven omalla avaimellani ja minua vastaan lehahti paistuvan lihan tuoksu. Äiti on siis kotona. Kuten melkein aina, jos hän ei ole kaupassa tai muuta vastaavaa. Hän ei ole vielä löytänyt töitä. - Dima, - äiti tuli eteiseen. - Miksi et ole koulussa? - Koska siellä kaikki ovat idiootteja, - sanoin ja pauskasin huoneeni oven kiinni. Vahinko, ettei huonekaan oikeastaan ole minun. Siellä yöpyvät isäpuoleni Heikin lapset, Milla, Alekski ja Miika. He ovat kaikki minua nuorempia, mutta ilmaisivat kyllä heti mielipiteeni minusta sylkemällä tavaroideni päälle ja näyttämällä keskisormeja ja lopulta kieltäytyen tulemasta isänsä luokse asumaan enää ikinä. Mutta sinä päivänä en ajatellut tätä. Ajattelin vain, miten voisin luistaa koulusta seuraavinakin päivinä. Rojahdin sängylle ja laitoin kuulokkeet päähäni. Pian maailmani täytti basson jytinä. En edes kuullut kuinka äiti avasi oven ja tuli huoneen poikki. Tajusin, että hän on siinä vasta kun hän istahti sängynreunalle. - Dima, mitä koulussa tapahtui? - Ei mitään erikoista. - Miksi sitten karkasit? - Koska se koulu on ihan tyhjä paikka, - sanoin, tietäen kuulostavani idiootilta. - Dimitri Voronov, jos et heti kerro, mitä tapahtui, minä menen kysymään sitä koululta. Ja niinpä minä kerroin kaiken. Paitsi sen, mitä tein päästäkseni vapaaksi. Äiti kuunteli vakavana ja sanoi sitten: - Minä soitan heti koululle. Tällaisen on loputtava. Heti alkuunsa. - Ei, älä. Jos joku saa tietää, minua kiusataan vielä enemmän. Kaikki pitävät minua muutenkin luuserina. Jos sinä alat vielä puolustella... - Ei, tästä ei keskustella. Ja äiti soitti koululle ja sai kuulla siitä, kuinka melkein löin yhdeltä oppilaalta hampaat pois. Hienoa. Ne pojat vasikoivat. Miten raukkamaista. Siitä päivästä lähtien minut siirrettiin rinnakkaisluokalle, missä minut otettiin lähes yhtä kylmästi vastaan. Mutta kukaan ei sentään kampannut minua tai tullut hakkaamaan. Lähinnä sain kuulla kuiskuttelua tai tuntea teräviä katseita itsessäni. Tai saan, sitä jatkuu edelleen, tosin vähemmän. Sekin olisi jo riittävän paha, mutta ne samat kiusaajat eivät suinkaan lopettaneet, vaan tulevat kiusaamaan minua kotimatalla aina kun tuntimme loppuvat samaan aikaan. Minulla on tapana jäädä vitkuttelemaan luokkaan tai käytäville tai lukkiutua vessaan, jotta he ehtisivät mennä. Joskus sekään ei toimi. Kerran kun jäin näin vitkuttelemaan, toista kenkääni ei meinannut löytyä. Mutta löytyihän se lopulta. Mutaan tahriintuneena lätäköstä. Se oli täysin käyttökelvoton. Ja kerran he ottivat minut kiinni kotimatalla ja kirjoittivat otsaani "RYSSÄ". Vedenpitävällä tussilla, jotta sana näkyisi vielä seuraavanakin päivänä. Oikeastaan minua hirvittää se, että kohta minun täytyy opiskella siinä luokassa joka päivä, kun nyt opiskelen vain kaksi kertaa viikossa. Minä en vain tajua, mitä opettajat selittävät. Ja kuulemma tämän

lukuvuoden arvosanojen perusteella katsotaan, pääsenkö hyvään vai huonompaan kouluun. Hieno. Olisipa jokin keino oppia suomea nopeasti. Mutta on niin hirveästi muistettavaa ja vaikka kuinka haluan, en vain opi sitä. Kuukauden kuluttua: Joulukuusi on ohi, joululoma on loppu ja tänään on kouluaamu. Tästä lähtien olen 9c-luokan oppilas. Virallisesti. - Dima, sinun on lähdettävä kouluun. Myöhästytkö? Voisin teeskennellä olevani kipeä. Mutta äiti huomaa varmasti. Miten hän voi patistaa minut kouluun vaikka hän tietää, etten osaa suomea melkein yhtään? Vai eikö hän tiedä miten rankkaa on olla kielitaidoton? Ei tietenkään tiedä. Hänhän osaa jo suomea. Joka tapauksessa nyt on noustava. Minun täytyy kuitenkin mennä kouluun. Kävelen tahallani hitaasti, en halua olla koulussa yhtään enempää kuin on pakko. Olen muukalainen siellä. Voisi luulla, että minulla on kaksi päätä tai kolme jalkaa. Tulen koulun pihalle kun kello soi. Suunnistan kohti biologianluokkaa, se on aika kaukana. Toivottavasti ehdin, en halua kiinnittää liikaa huomiota itseeni. Opettaja on myöhässä, joten ehdin paikalle ja joudun vielä seisomaan hyvän tovin käytävällä luokkalaisten vilkuillessa minun suuntaani. Opettaja kuitenkin tulee onnekseni pian ja tunti pääsee alkamaan. Tai melkein. Kaikki sujuu tavalliseen tapaan: istun paikalleni eturiviin ja otan kirjat laukusta. Mutta juuri kun opettaja on aloittanut selityksensä verestä, ovelta kuuluu koputus. Opettaja avaa oven ja kaikki kääntyvät katsomaan. Tulija on tyttö. Vaaleat kiharat, sydämenmuotoiset kasvot, ei pitkä mutta ei myöskään lyhyt. - Anteeksi, että olen myöhässä. - Ei se mitään. Olet varmaankin Aino. - Joo. - Okei, luokka, tässä on uusi oppilaamme Aino. Mene vain istumaan, - hän sanoo tytölle. Ainoa katse pyyhkäisee koko luokkaa ja hän lähtee kävelemään vieressäni olevan paikan suuntaan. Heti kun hän istuu, kuiskuttelu alkaa. - Jatketaanpa tuntia. Vilkaistaan vaivihkaa uuteen tulokkaaseen sillä välin kun opettaja antaa hänelle kirjan ja vihkon. Tyttö ei ole klassisen kaunis, mutta hän on ehdottomasti kaunis, omalla tavallaan. Huomaan, että hänellä ei ole meikkiä, ja jo pelkästään se tekee hänestä erilaisen kuin muut. Ja vaatteet hänen yllään eivät ole kuten muilla. Ne eivät ole viimeisintä muotia, vaan ne näyttävät kulahtaneilta, ikään kuin käytetyiltä ja hän on yhdistänyt ne värikkääksi ja erityylyiseksi kokonaisuudeksi: liian iso, pehmeä punainen villapaita, farkkuhame, kuvioidut sukahousut ja päässä kultainen otsapanta. Hän erottuu joukosta. Tyttö kääntää päätään ja laskee katseeni äkkiä lattiaan. Hän hymyilee ja kaivaa jotain olkalaukustaan. Purkkapussin. Hän ottaa yhden ja ojentaa pussia minua kohti. Otan yhden purkan ja hymyilen hänelle. Juuri sillä hetkellä opettaja tulee tarkistamaan läksyni ja hetki on ohi. Molempien katseet kääntyvät pois eivätkä enää kohtaa. Ruokalassa on tarjolla taas jotain outoa mönjää. Otan tarjottimen ja suuntaan kohti pöytää ruokalan nurkassa, kun huomaan Ainoa istuvan yksin keskellä ruokalaa kiusaantuneena muiden tyttöjen supattaessa hänen ympärillään. Käännyin äkkiä ja suuntaan hänen pöytänsä kohti. Kun lasken tarjottimeni hänen viereen, hän kohottaa katseensa kasvoihini ja laskee sen taas. Istun alas ja ruokala hiljenee. Jostain kuuluu pari vihellystä, mutta minä olen kuin en olisi huomannut. - Mikä sinun nimi on? - Aino kysyy. Onneksi ymmärrän tämän. - Dima. - Sä taidat tietää mun nimen. Mutta mistä sä olet kotoisin? Apua. Pian tämä menee yli tasoni. - Venäjä, Petroskoi. Osaan suomea huonosti. - Ai... Oletko asunut täällä kauankin? Pudistan päätäni. Minulla ei ole hajuakaan mitä tuo tarkoittaa tai mitä tuohon pitäisi vastata. - No... Mä olen syntynyt täällä, - Aino aloittaa ja yrittää puhua liioitellun hitaasti. - Mun äiti on lääkäri ja isä poliisi. Ja... Mulla on myös isovelji ja saksanpaimenkoira. Ronald. Mä tykkään lukea, laulaa ja tehdä omia biisejä. Mun lempiruoka on lasagne ja lempiväri on punainen. Koulussa mä tykkään äidinkielestä ja matematiikasta... Aino selittää koko ruokatunnin ajan pieniä asioita itsestään ja minusta on mukava kuunnella. Vaikka minä en ymmärräkään kaikkea, saan kiinni muutamista asioista. Ruokala tyhjenee vähitellen ja pian huomaan, että me olemme ainoat jäljellä olevat. -

Tule, kello soi kohta. Meillä on matematiikkaa, - Aino sanoo. Otan tarjottimeni ja seuraan häntä. Kun olemme lähteneet ruokalasta ja matkalla luokkaan, sanon: - Matematiikka – lempiaineesi. Aino virnistää. Neljän kuukauden kuluttua: On lauantaiaamu kun kännykkääni tulee viesti Ainolta: "Steissillä 12.00. Ok?" "Ok." Ulkona paistaa aurinko kun lähdän kävelemään juna-asemalle. Toukokuu on vasta alkanut, mutta muutamia lämpimiä päiviä on jo ollut. Laitan Bruno Marsia soimaan ja ehdin juuri ja juuri junaan. Olen ajoissa. Kello on 11.45 kun juna tulee Helsinkiin. Lähetän Ainolle viestin ja kysyn, missä tapaamme. Vastaus tulee lähes saman tien. "Pokkarikaupalla. Mä oon jo täällä." Hymyilen. Hänkin on aina ajoissa paikalla. Tai, melkein. Ensimmäisenä koulupäivänään hän myöhästyi. Kävelen ripeästi, sillä en halua, että Aino joutuu odottamaan, mutta kun saavun paikalle, Aino onkin uppoutunut kirjoihin eikä aluksi edes huomaa minua. Jään hetkeksi katselemaan häntä. Hän on pukeutunut turkoosiin toppiin, shortseihin ja flip floppeihin. Hänen vaaleat hiuksensa, jotka ovat kasvaneet, valahtavat kasvoille kun hän kumartuu katsomaan jotain kirjaa. Sitten hän laskee kirjan takaisin hyllylle ja ottaa toisen uppoutuakseen sen tarkkailemiseen. Vasta nyt näen kuinka kaunis hän on. Ja rohkea. Hänen ei ole pakko olla erilainen. Hän voisi meikata ja pukeutua merkkivaatteisiin ja hengata luokkamme "cooleissa" porukoissa. Mutta hän haluaa olla oma itsensä ja se vaatii rohkeutta. Hänellä ei todellakaan ole ollut helppoa, mutta hän ei ole luovuttanut. Minä sen sijaan olen pelkuri. Antaisin melkein mitä vain, kunhan saisin vain olla samanlainen kuin muut. Valitettavasti sellaista tarjousta ei kukaan voi tehdä. Suuntaan Ainon luo. Hän kääntyy kuullessaan askeleeni. - Dima! - Moi. Mitä sinä olet ajatellut tehdä? - Mulla on yksi idea. Mutta ennen sitä... Käydäänkö Akateemisessa? Tai, mä haluaisin ostaa jonkun kirjan. - Mennään. Joten käymme Akateemisessa kirjakaupassa. Ja Suomalaisessa kirjakaupassa. Ja sen jälkeen McDonaldsissa ostamassa mango-ananas smoothiet, sillä on kuuma päivä. Aino päätyy lopulta ostamaan kolme kirjaa. Hän oli niin innoissaan siitä, että suorastaan ihmettelen. Pidän kyllä itsekin lukemisesta, mutta en kuitenkaan lue niin usein, eivätkä kirjat ole minulle mitenkään erityisen tärkeitä. Mutta minusta on hienoa, että Aino ymmärtää niiden arvon: nykyään on enää niin vähän ihmisiä, jotka ymmärtävät. Ja se tuntuu jotenkin väärältä. Näin pohdin kävellessäni Ainon perässä huomaamatta sitä, mihin olemme menossa. Ainon seurassa on mukavaa vain olla hiljaa. Se ei ole sellaista kiusallista hiljaisuutta, joka syntyy puolittujen välille kun kumpikaan ei keksi sanottavaa, vaan se on ystävien välistä hiljaisuutta, jonka aikana molemmat ajattelevat niitä asioita, jotka sillä hetkellä pyörivät mielessä. Joka tapauksessa näin, itse sitä huomaamatta, kävelen satamaan. Siellä on vilkasta: ihmisiä parveilee hedelmä- ja vihanneskojujen ympärillä ja juoksee lähteviin lauttoihin. Aurinko heijastuu vedenpinnasta ja kuva väreilee aaltojen lipplattaessa kevyessä tuulessa laituria vasten. - Odota tässä, - Aino sanoo ja juoksee kojulle, jossa myydään herneitä. Pian hän palaa kädessään hernepusi ja kasvoillaan leveä hymy. - Jos haluat jotain muuta, käy ostamassa ja lähdetään äkkiä. - Minne? - Näet sitten, - Aino virnistää jälleen leveästi. - Et näköjään aio ostaa mitään, joten... Mennään äkkiä. Me emme halua myöhästyä tuosta lautasta. Juoksemme ja ehdimme juuri ja juuri. Olemme menossa Suomenlinnaan, tajuan. Olen käynyt siellä pari kertaa sen jälkeen kun muutimme Suomeen. Siellä oli ihan kivaa, mutta ei mitenkään erikoista. Nyt olemme kuitenkin menossa sinne. - Mä vaan rakastan tätä paikkaa, - Aino sanoo heti lautan pysähtyttyä. - Olen käynyt täällä lapsesta lähtien, nyt jo kolmekymmentä kertaa. Tämä on kolmaskymmenesensimmäinen. Vau, se on aika paljon. Tuskin kukaan meidän ikäinen on käynyt täällä yhtä monta kertaa. Joten vastaan vain: - Ahaa. Mä olen käynyt kaksi kerta. - Kolmas kerta, - Aino nostaa hymyillen kolme sormeaa pystyyn. * * * Aino puhuu seuraavan kerran kun ohitamme puurakennuksessa toimivat kahvilan lähellä olevan

lammen. Hän kysyy hyvin hiljaa: - Oletko kuullut sen tarinan? - Mikä tarina? - Köyhästä pojasta ja rikkaasta työstä. - En kai... - Tytön isä ei sallinut tyttärensä mennä naimisiin tavallisen pojan kanssa ja siksi rakastavaiset päättivät hukuttautua. He hyppäsivät tuohon lampeen yhdessä, käsi kädessä ja se poika hukkuu. - Entä tyttö? - Siinäpä se. Tytöllä oli puinen vannehome, joten hän jäi kellumaan pinnalle ja hänet pelastettiin ja pakotettiin naimisiin. Se siinä onkin kaikkein surullisinta... Ero. Tämän jälkeen kävelemme hiljaa. Haluaisin sanoa jotain, mutta en keksi sanoja, joilla saisin karkotettua epämääräisen haikean hiljaisuuden. Koska Ainokaan ei aloita keskustelua, tyydyn vilkuilemaan ympärilleni. Seutu on toki kaunista, mutta ei kovin mieleenpainuvaa: siististi leikattua ruohikkoa, puita ja pensaita. Kaikkialla on siistiä, eikä missään huomaa ruohon rehottavan. Ehkä tämä tekeekin seudusta niin tavanomaisen näköisen silmissäni, minä kun olen aina pitänyt villistä luonnosta, tiheistä metsistä ja rehottavasta ruohosta. Lopulta me kuitenkin tulemme meren rannalle. Ja sielläkös vasta kaunista onkin: mereltä tuuleva tuuli kiskomassa vaatteita ja hyväilemässä ihoa, aallot jyskyttämässä rantakallioita vasten auringon säteiden leikkiessä niiden pinnalla. Ja Helsinki näkyvässä vastarannalla, lekottelemassa auringonpaisteessa. - Eikös olekin kaunista? - Aino henkäisee juuri niin hiljaa että hädin tuskin kuulen hänen äänensä meren aaltojen iskeytyessä rantaan. - On, - kuiskaen. En usko Ainon edes kuulevan, eikä sillä olekaan merkitystä, sillä hän tietää jo mitä minä vastaan. Mutta vaikka hän tietää, että tämä on minusta kaunis paikka, en usko hänen tietävän, että tämä on elämäni ensimmäinen paras hetki.

Kolmen kuukauden kuluttua: Aino on kääntynyt selin minuun ja tuijottaa kauas meren yli. Hän kääntyy huokaisten. - Eikö olekin kaunista? - On, - vastaan katsoen häntä. Aino astuu askelen minua kohti, sitten toisen... Äkillinen ääni katkaisee hiljaisuuden ja hetki on ohi. Avaan silmäni ja kiroan kännykkääni. Yksi vilkaisu näyttöni ja tajuan, että soittaja on Aino. Se saa minut karistamaan pois uneni rippeetkin. "Jotain on varmasti tapahtunut" ajattelen. Miksi Aino muuten soittaisi minulle aamuyöllä. Vastan ja puolittain odotan kuulevani jotakin hirveää. - Mä olen täällä sun oven takana. Tuu tänne. - Mitä? Miksi? - Mä haluan näyttää yhden jutun. - No odota vähän. Kiskaisen päälleni farkut ja otan kaapista puhtaan T-paidan ja neuleen. Sitten kävelen asunnon läpi paljain jaloin aiheuttaakseni mahdollisimman vähän melua. Eteisessä napaan mukaani lenkkarini sekä avaimet ja avaan oven. Kuten Aino sanoikin, hän odottaa minua. Ja hän näyttää kuolemanvakavalta. Jos en olisi niin pökerryksistä niin aikaisesta herätyksestä ja huolissani siitä, mitä nyt on tapahtunut, nauraisin varmasti. Ainolla oli nimittäin päällä pitkä paita sekä leggingsit ja hänen hiuksensa olivat aivan sekaisin. Näyttää siltä, että Aino oli juuri herännyt ja tullut heti minun luokseni. - Tule äkkiä, - Aino hoputtaa sitoessani kengännauhoja. - Muuten me ei ehditä. - Siis mitä nyt tapahtuu? Ei ehditä mihin? - Sillä ei oo väliä nyt. Tää on yllätys. Mennään äkkiä. Menemme läheiseen metsikköön. Taivas on vielä tumma, mutta idässä näkyy jo sarastuksen merkkejä. Puut luovat kuitenkin tielle synkkiä varjoja. - Kiivetään tuosta, - Aino osoittaa ylös kallion huipulle. Hän näyttää tuntevan polun hyvin, sillä hän ei kompuroi edes pimeässä. Minä taas likaan puhtaat farkkuni kun jalkani lipeää. Ja silloin Aino kääntyy heti kysymään, olenko kunnossa. Kun olemme kalliolla, sarastus näkyy jo selvänä. - Tätä me olemme tulleet katsomaan. Usko pois, tämä on uskomattoman kaunista. Sinä haluat nähdä tämän. En vastaa mitään, katson vain Ainoa täynnä ihmetystä kun hänen katseensa on nousevassa auringossa. Hän on todellakin ihmeellinen: tässä maailmassa, joka on kohdellut häntäkin kaltoin, hän pystyy edelleen näkemään kauneutta. Aino löytää ilonaiheita jokaisesta päivästä, toisin kuin useimmat muut ihmiset. Häntä ei luultavasti kykene ymmärtämään monikaan. Siksi hän ei ole saanut niin paljon kavereita kuin olisi ansainnut. Hän ei ole nykypäivän nuorison kaltainen ja siksi häntä pidetään omituisena. Mutta nyt minä näen,

että hän on parempi kuin muut ihmiset. Minä olen ehkä ensimmäinen, joka sen tunnustaa, mutta en usko, että tulen olemaan ainoa. Minusta on uskomatonta seistä tässä katselemassa auringonnousua Ainon kanssa. Hän oli oikeassa, minä haluan nähdä tämän. Sanoinkuvaamaton tunne leviää kehooni, se on toivoa, iloa ja rakkautta koko maailmaa kohtaan, sekaisin. Tavallisen ihmisen on vaikea kuvitella sitä. Mutta Ainon kanssa minä tunnen, että maailma on toivoa täynnä ja että tulen saamaan toisen mahdollisuuden. Auringon noustessa näen, miten maailma kirkastuu ja tunnen, että elämäni kirkastuu samalla.